

Nageljni, katere je ljubila pokojna mamica najbolj, so veneli na njenem grobu. Kruta noga je stopila z okovano peto na gomilo in porušila kos zidca, iz katerega je rasel zimzelen. Mirti ob spomeniku sta bili prašni, listi sivozeleni in veli.

Mara je zajokala na glas in se naslonila na grobnik. Kako strašno je bilo njeni duši očitjanje trudnih rož na gomili! Vse hkrati so zašumele in zajokale po vroči ljubezni, ki jih je pred kratkim vsadila in jim prilivala, a je sedaj ugasnila, pozabila cvetja in pozabila najblažjega srca in njegove ljubezni... Ko je roso deževalo nebo, so z usehlimi ustnicami lagali vrtovi žalostnim klicem iz groba, klicem: Kje je ona, kje je Mara, da se ne vrne, da ne pride, da je ugasnilo njeno srce v ljubezni do srca materinega...

Mara je bila uničena. Zvonovi so ji probudili spomin, uvezali so jo z vrvmi in kakor onesveščeno vedli h gomili, katere je bila pozabila, odkar je v nji zaplamtela strastna ljubezen do — njega. Ob grobu je ihtela in zdelo se ji je, da je vsa umazana, vsa nevredna, da ne sme blizu groba z nogo, ki jo je nosila na pota, na katerih je pozabila zapuščenega materinega srca...

Ali iz groba je šepetal še tisti glas, kakor nekdanj, vela je taista ljubav nad gomilo: materino srce je vse odpustilo, vse pozabilo... Zvonovi so utihnili, v Marino srce je legal rosn mir, kakor na cvetočo pokrajino po prošli nevihti — — —

* * *

Odhajajoči brzovlak je zažvižgal.

Prav pred Maro so se vsipali potniki s postaje. Vlak je bil zamujen. Maro je žvižg vlaka vrezal do mozga. A bil je to samo en val, velik in obupen, ki s silo naskoči obrežje, pa se hitro razblini po mirni gladini. Mara se je borila in se stoično-mirno pomešala med ljudstvo, ki je privrelo od vlaka.

Pred seboj je zaslišala njegov glas. V trenutku ji je bilo, da bi skočila k njemu, se ga oklenila in mu potožila svoje gorje... Prišel je civilno oblečen, kakor je zahtevala. Čakal jo je, da se odpeljeta — in sedaj jo morda kolne, ker ga je varala — Ah, saj ga ni!... Ona je varala le materino srce v grobu in zato jo je zavedla noga na pokopališče in zato se ni mogla ločiti od materinega groba... Bridko, strašno bridko ji je bilo...

„Oho, Šandor, v civilu? Sestanček, kaj? Kje? s kom?“

„Vrag vzemi tak rendez-vous!“

„Prokleta si slabe volje!“

„Kdo ne bi bil slabe volje, če te vse vara! Vrag!“

„Smola! Pa ne z Maro, kaj? Je-li ni bilo?“

„Kajpadane! In toliko sem potrošil za šopke!... A jutri večer pride moja zaročenka z mamo ter ostane tu štirinajst dni. To se pravi toliko, da je bila moja igra — zaman!“

Mari je segla v dušo kakor z železnimi nohtovi okovana roka in strašno neusmiljeno iztrgala iz nje sladko — vero v poštenje in ljubezen...

(Dalje.)

